

bestræbelserne for at få tilpasset hele opgave- og byrdefordelingen til den nye kommunestruktur.“

Lovforslaget, der behandlede sammen med det nedenfor omtalte forslag til lov om kommunernes styrelse, fik ved *I. behandlingen* en velvillig modtagelse.

Ove Hansen (S). Om principperne i lovforslaget henvistes til udtalelserne ved forrige førstebehandling. Det var blevet kritiseret, at man ikke kendte opgave- og byrdefordelingen, inden den nye kommunestruktur blev fastlagt. Han mente dog, at det ville være umuligt at tage stilling til disse spørgsmål, før de nye kommunetyper var kendt. Et af de store problemer var forstadsproblemet. For sognekommunernes vedkommende håbede han stadig, at frivillige sammenlægninger ville finde sted, men det ville sikkert blive nødvendigt på et eller andet tidspunkt at angive en sidste frist for frivillige sammenlægninger. Det var blevet kritiseret, at København og Københavns amtsrådskreds var holdt uden for forslaget. Der var dog særlige problemer ved hovedstadsområdet.

Jacob Sørensen (V) henviste til sine bemærkninger ved forrige behandling. Han var stadigvæk betænkelig ved mulighederne for dannelse af „helt urimeligt store kommunale enheder i de store bysamfund i provinsen.“ Forslaget i dets nuværende form gav kun mulighed for at løse problemerne omkring byerne ved enten at dekretere fuldstændig sammenslutning eller lade forholdene være som de er. Andre muligheder måtte drøftes i det kommende udvalg. Han nævnte landsplanudvalgets betænkning om regionplanlægning. Der var al mulig grund til, på dette tidspunkt, at medtage disse synspunkter, nemlig at den tilfredsstillende egns- og landsplanlægning i virkeligheden kræver større enheder end vore nuværende amter, medens det naturligvis også er rigtigt, at det er bedst, at det er samme myndighed, som planlægger og fører planerne ud i virkeligheden, og som har det fulde ansvar for udviklingen.

Poul Sørensen (KF) havde det indtryk, at talrige kommunalfolk var gået ind i saglige drøftelser, og at man de fleste steder var klar over, at der måtte ske ændringer, og at de foreliggende lovforslag stort set kunne „danne rammen om det endemål, som vi har for øje“. Der var dog i hans parti ængstelse for at give bemyndigelser fra sig i den udstrækning, som lovforslaget indebar. „Er man først enig om, hvilke beføjelser det organ, kommunalreformkommissionen, eller hvad det nu skal hedde, skal have, ville jeg tro, at man nogenlunde hurtigt kunne komme igennem med de andre ting.“ Personligt fandt han det uheldigt, at man endnu slet ikke var nået til noget resultat vedrørende forholdene i hovedstadsområdet. Hvis man der havde været længere fremme, kunne det måske have medført „en vis afspænding ved stillingtagen til andre problemer ude i landet.“

Kirkegaard (RV) fandt det godt, at kommissionen og indenrigsministeren ved den valgte fremgangsmåde, hvorved offentligheden